

AKÁTOVÉ VŮNI

Uprostřed všedního dne rozkvetly v ulicích akáty. Vydaly napospas městskému prachu větve plné bílých květů. Lidé je při chůzi nevšímavě míjí. Přehlíží magii bělostné severoamerické čistoty, protože nikde nezní hudba, žádný státník nepronáší proslov, krásné hostesky nepoutají pozornost davu. Prestiž události dokonce není zaštitěna přítomností tisku, samováženého občana, zasloužilého umělce nebo polozasloužilé celebrity. Lze ji tedy pokládat za nedůležitou. A může tu projít celý svět bez povšimnutí.

Akátové květy jsou každý rok stejné. Nepodléhají módním vichřicím, které dříve či později ztratí na síle. Jsou stejné, a proto se lidem okoukají. Takový osud čeká každého. Co podruhé oko zří, to už srdci nepatří, a tak jen změna uchvacuje, kdežto stálost ztracuje.

Akáty tedy kvetou. Láká mě zhluboka k nim přivonět. Nasát opojnou vůni přírody, které patřím. V této zvláštní chvíli, jež postrádá ceremonii prázdných slov světa, v němž žiji. V tomto jedinečně krásném okamžiku zapomnění.

V Liberci roku 2015

Matouš Čihák